

РЕШЕНИЕ

№ 2255

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 09.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **13420** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.3, ап. 12, представлявано от В. С. М. - управител срещу Решение № ПИ-443/08.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е отхвърлена жалбата му против Разпореджане за отказ за погасяване на публични задължения изх. № С190022-137-0008432/16.09.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. по изп. дело № [ЕГН]/2015г.

В жалбата се твърди, че неправилно публичният изпълнител е приел, че абсолютния давностен срок за погасяване на публични вземания не е изтекъл прездив разпоредбата на чл. 171, ал.2 ДОПК, в редакцията и към момента на направеното искане за отписване на вземанията от страна на дружеството. Според изложеното от жалбоподателя, към момента на спиране изпълнението на Ревизионен акт /РА/ № 900464 от 30.06.2009г. е действала разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК в старата ѝ редакция (в сила до 31.12.2015 г.), поради което към този момент спирането на изпълнението не е могло да произведе последиците, предвидено с изменението на горепосочената разпоредба, влязла в сила на 01.01.2016 г. Твърди, че след като към периода от 24.07.2009г. до 02.12.2014г. е била в сила старата редакция на ДОПК, като счита, че при липсата на проявен в действителността нов юридически факт единствено въз основа на новоприетата правна норма, в сила от 01.01.2016 г., не следва да се прилага изключението по чл.171, ал.2 ДОПК. Моли съда да отмени

обжалваното решение и да се върне преписката за ново произнасяне по искането на дружеството.

В с.з. жалбоподателят чрез адв. Б. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С., чрез юк.М. моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело срещу жалбоподателя [фирма] за събиране на публични вземания.

На 25.06.2009 г. публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ ИТ-00-6954/25.06.2009г. на основание чл.121, ал.1 ДОПК. Същото е издадено по искане за предварително обезпечаване на публични задължения във връзка с извършващ ревизия на жалбоподателя.

С ПНПОМ е наложен запор върху дълготрайни материални активи, както и възбрана върху недвижими имоти, собственост на дружеството описани в ПНПОМ.

За резултатите от ревизията е издаден РА № 900464/30.06.2009г. По повод направено искане за спиране изпълнението на ревизионния акт, с Решение № РД-10-178/24.07.2009г. на директора на Дирекция “ОУИ” – Б. е спряно изпълнението по цитирания РА. РА е обжалван, като влязло в сила съдебно решение № 14410 от 02.12.2014г. по адм. дело № 16320/2013г. по описа на ВАС РА е частично потвърден.

На 19.08.2018 г. в ТД на НАП-гр.С. от страна на жалбоподателя е постъпило възражение вх.№ С190022-000-0424692/18.09.2019г. 0180022-000-0029014/19.01.2018 г., с което се иска отписване на публични задължения поради изтекла погасителна давност.

С Разпореждане изх. № С190022-137-0008432/18.09.2019г. публичният изпълнител е отказал да погаси по давност подробно цитираните във възражението задължения, обжалвано от дружеството по административен ред пред Директора на ТД на НАП-гр.С.. Последният с Решение № ПИ-443/08.11.2019г. е отхвърлил жалбата.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е срещу акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл.268, ал.1 ДОПК, подадена е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ-443/08.11.2019г. е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, в изискуемата форма и е мотивирано. В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Като основание за отказа на публичния изпълнител са посочени разпоредбите на чл.172, ал.1, т.2 ДОПК и чл.171, ал.2 ДОПК. Погасителната давност е фактически

състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездейства, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Доколкото в казуса имат място обстоятелства, водещи до спиране на давността, съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1 ДОПК: когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година (т.1); когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането (т.2); когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването (т.3); когато актът, с който е определено задължението, се обжалва (т.4); с налагането на обезпечителни мерки (т.5); и когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (т.6).

Според приложимата в случая разпоредба на чл.172, ал.1, т.2 ДОПК давността се спира, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането. По силата на чл.171, ал.2 ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. В законовия текст "с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността" се намира правилото за поведение, от което са предвидени следните три изключения: "когато задължението е отсрочено", "когато задължението е разсрочено", или "когато изпълнението е спряно по искане на длъжника".

За отговор на спорния по делото въпрос следва да се отговори може ли в случая да се приложи изключението по чл.171, ал.2, предложение последно ДОПК, доколкото не се спори, че изпълнението е спряно по искане на длъжника с решение на директора на ТД на НАП. Към момента на подаване на искането за спиране изпълнението на РА и постановяване на определението за спиране е действала редакцията на чл.171, ал.2 ДОПК (Обн. - ДВ, бр.105 от 2005 г., в сила от 1.01.2006 г.), при която изключенията са били две: когато задължението е отсрочено или когато задължението е разсрочено. Това към онзи момент са били двете обстоятелства, изключващи приложението на абсолютната погасителна давност.

Към момента на подаване на възражението с позоваване на изтекла абсолютна погасителна давност обаче вече действа редакцията на чл.171, ал.2 ДОПК (Доп. – ДВ, бр.94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.), при която към първите две изключения е добавено и трето - когато изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съдът намира, че правилно публичният изпълнител, а след него и Директорът на ТД на НАП е приел за меродавна редакцията на закона с ДВ, бр.94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г. Това е така, защото давността не се прилага служебно, а за прилагането ѝ следва да бъде обективизирано изрично възражение и такова е направено едва при действието на чл.171, ал.2 ДОПК в сегашната му редакция.

На следващо място според правилото на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването

му. Директорът на ТД на НАП се произнася по законосъобразността на разпореждането на публичния изпълнител, а съдът на свой ред преценява законосъобразността на решението на Директора на ТД на НАП. И двата акта са постановени при действието на чл.171, ал.2 ДОПК в сегашната му редакция.

На следващо място следва да се съобрази и това, че законодателят е предвидил двете обстоятелства по чл.172, ал.1, т.2 и т.3 ДОПК, водещи до спиране на давността, да произведат един и същ ефект на изключващи приложението на абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 от кодекса. Съпоставката между нормите на чл.172, ал.1, т.2 ДОПК - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; и на чл.172, ал.1, т.3 ДОПК - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, налага извода, че и в двата случая законът предвижда срокът на спиране да се отразява изключващо върху приложението на абсолютната давност.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че публичният изпълнител респ. Директорът на ТД на НАП, е придал обратна сила на нормата, уреждаща погасителната давност по ДОПК. Такова обратно действие не е налице, доколкото при него става въпрос за законодателна промяна, при която се разпорежда действието на правната норма да се простира върху юридически факт, който се е проявил и завършил своето действие преди влизане в сила на новия закон. Настоящият случай не е такъв – при него е налице законодателна промяна, при която новата правната норма влиза в сила след като юридическият факт вече и настъпил и се простира върху заварено правоотношение, възникнало от проявилия своето действие юридически факт. Тя преурежда правните последици на юридическия факт по нов начин. Точно такъв е настоящият случай: срокът на погасителната давност е започнал да тече при действието на старата редакция на чл.171, ал.2 ДОПК и при това действие е спряно изпълнението на РА, поискано от данъчния длъжник и настоящ жалбоподател. Междувременно е влязла в сила сега действащата редакция на правната норма, която вече предвижда като обстоятелство, изключващо приложението на абсолютната погасителна давност, и хипотезата на спиране изпълнението на акта по искане на длъжника.

Именно жалбоподателят е страната, която е черпила изгоди от спирането на РА, и макар да не е могла да предвиди по какъв начин законодателят последващо ще преуреди правните последици от спирането, тя следва да понесе тези последици, защото те са настъпили по силата на закона.

Следователно правилно и в съответствие с приложимия материален закон Директорът на ТД на НАП е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения поради тяхното непогасяване по давност. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. No C190022-137-0008432/18.09.2019г., административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото респ. искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в полза на ТД на НАП-гр.С. следва да се присъди такова в размер на 300 лв. по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ, тъй като в ДОПК не е предвидено разпоредбите на Глава XIX от Дял трети, в частност чл.161, ал.1, да

намират приложение в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс.

Водим от горното и на основание чл.268 и чл.161, ал.1, изр. трето във вр.с чл.144, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд – София-град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.3 , ап. 12, представлявано от В. С. М. - управител срещу Решение No ПИ-443/08.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане за отказ за погасяване на публични задължения изх. No С190022-137-0008432/16.09.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. по изп. дело № [ЕГН]/2015г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. /сто и петдесет лева/. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: